

havde tænkt, og det kan volde nogen Vanskelighed for Kommunalbestyrelsen, i alt Fald kan det blive vanskeligt at faa disse Vedtægter omordnede.

Der er her i § 1 foretaget en Forandring, som jeg sætter overordentlig megen Pris paa, det er nemlig den Bestemmelse, at Adkomst paa Gæstgiveri (Krohold) giver Ret til at herbergere og beværte i Kjøbenhavn og de øvrige Købstæder alle og enhver; det er et Fremskridt, som jeg sætter megen Pris paa. Men saa følger derefter: „paa Landet kun rejsende.“ Jeg vilde gerne, at dette ogsaa var udeladt, saa at det samme, som skal gælde for Købstæderne, ogsaa gjaldt for Landet. Her er naturligvis taget Sigte paa Gæstgiverier i de større Landsbyer og paa Kroerne. Men det er meget vanskeligt for Kroværtterne at være klar over, hvem der er rejsende, og hvem der ikke er det. Bor jeg i Nærheden af en Kro og gaar ind der sammen med en anden for at forlange et eller andet, skal vedkommende Vært gøre sig det klart, hvorvidt jeg er rejsende eller ikke; saa snart han er klar over det, skænker han for mig eller lader være. Men det er ubehageligt for en Vært saaledes at skulle undersøge, hver Gang en kendt Mand kommer derind, om han kommer fra en Rejse eller fra sit Hjem. Kommer han fra Rejse, er Værten berettiget til at beværte og skænke for ham. Naar vi nu vide, at dette Paabud ikke bliver overholdt noget Sted, finder jeg, det er i høj Grad uheldigt, at en saadan Bestemmelse bliver ved at staa ved Magt.

I § 7, 4de St., staar der: „En Enke eller Hustru, hvis Mand er borttrømt, kan ikke fortsætte Mandens Beværtningsnæring, med mindre hun selv erhverver Adkomst dertil.“ Det forekommer mig at være en lovlig haard Bestemmelse, saa meget mere som der jo i det Lovforslag, vi nylig havde til Behandling, i en af Paragrafferne, jeg husker ikke hvilken, gives Enken eller Hustruen, hvis Mand er hortrømt, Ret til at fortsætte Næringen. Og naar jeg nu kunde blive overbevist om, at de, der drive Værtshuse, ere en ringere Art Mennesker i vort Samfund, kunde jeg forstaa dette, men jeg tror, at det er akkurat lige saa hæderlige Borgere som andre. Derfor kunde jeg sætte Pris paa, at man tog dette Hensyn, saa at Enker eller forladte Hustruer kunde faa Lov til at fortsætte den Virksomhed, som Manden har forladt eller er død bort fra. Det kan jo mange Gange træffe, at det er Konen, der har holdt en saadan Forretning oppe og været Sjælen i Ar-

bejdet, maaske sidder hun med en Flok Børn at sørge for, og saa kommer hun ud af sin Virksomhed. Naar man stillede samme Krav til hende, som man havde stillet til Manden, mener jeg, det var alt, hvad man kan forlange.

I Lovforslagets § 9 er der givet den Bestemmelse, at Adkomsten ikkun giver Ret til at udøve Næringen fra et fast Sted. Ogsaa dette finder jeg at være meget rigtigt, men senere hen i Paragraffen er der en Bestemmelse om, at der kan gives Tilladelse til at have flere end eet fast Næringssted. Det mener jeg, er et Skraaplan at komme ind paa. Naar vi nu i disse Dage have hørt, hvorledes det gælder at værne om de smaa, dem, der kun sidde med ringe Pengeevne, for at de ikke skulle blive domierede af Kapitalen, forekommer det mig, at man ved Affattelsen af et saadant Lovforslag som dette skal være varsom og passe paa ikke at gaa de smaa for nær; det blive Storkapitalen, der her vil blive i Stand til at faa flere end et Næringssted, og derved vil den udelukke andre for det Erhverv, de have tragtet efter. Vi gøre Krav paa, naar vi komme ind paa et Beværtningssted af den ene eller den anden Art, at blive hurtigt og prompte behandlede, der skal i det hele taget Betjening til, men denne Betjening maa ogsaa have et Maal at stile efter, nemlig en Gang at komme i selvstændig Næringsdrift, og det gælder derfor om at sørge for, ikke at knibe disse Næringer sammen, saaledes at de komme paa enkelte Hænder, men at de blive fordelte saaledes, at der kun kan drives Næring paa et fast Sted.

Ved Indholdet af § 12 a har jeg ikke noget at bemærke, men jeg vilde gerne have, at der skete en Tilføjelse i Lighed med den, som Folketinget i sin Tid indbragte i Lovforslaget, da det blev vedtaget der. Vore Højskoler og Landbrugsskoler afholde jo store Møder hver Eftersommer og der komme jo saa rejsende fra alle Landet Kanter, som føre Sengeklæder med sig men ikke Madvarer, disse faa de paa Stedet. Jeg mener, at denne Paragraf var et passende Sted til at indføre, at disse Skoler naar de holdt deres Efteraarsmøder, og Landbrugsskolerne, naar de om Sommeren holdt deres store Møder, fik Ret til at beværte tilrejsende Folk; paa disse Steder opvartes hverken med Brændevin, Vin eller skattepligtigt Øl.

Jeg har kun endnu en Bemærkning at gøre til § 28, sidste Punktum. I Dage og de foregaaende Dage har man hørt e-